

Frank megállt kocsijával a folyó előtt, ami enyhén szakadékos partjával és sötét vizével tiszteletet parancsolt. Mindennek lehetett nevezni, csak jó barátoknak nem. A motort nem állította le, halk zúgása tökéletesen beleolvadt a gondolataiba. Az órájára pillantott, ami hajnali három óra tizenöt percet mutatott. A legjobb idő arra, hogy az ember legnagyobb kétségbeesésében úgy gondolja, véget vet az életének, és a legjobb hely is – gondolta Frank –, mert annyira sötét és komoly volt a víz hangulata, mint egy gyilkosnak, akinek már régen nincs mit veszítenie. Vagy nekem még van? – kérdezte magától. Hiszen csak elhagyott a feleségem, megcsalt a legjobb barátommal már hosszú ideje, és én semmit sem vettem észre az egészből. Megéri a folyóba hajtanom és véget vetni mindennek? Tudta, hogy nem, és érezte, hogy ilyen messzire még soha nem ment el a mély depressziója során. Apja szavai jártak a fejében, miszerint senki és semmi sem ér többet az életünknél. Nem volt a legjobb viszonyban az apjával, valójában rosszban sem voltak, csak egyszerűen nem beszéltek az élet nagy dolgairól. Soha nem filozofáltak semmiről, csak amiről muszáj volt. A munkáról, a nőkről – persze csak felszínesen –, a zenéről – amihez Frank igazán értett –, na meg a pénzről, habár abból soha nem szenvedett hiányt. Persze nem azért mert olyan jól keresett, hanem mert az apjáié, Karl Desmondé volt a környék legnagyobb és leghíresebb óragyára. A legtöbb nagy ember – politikusok, orvosok és ügyvédek – az ő órájukat hordta a bal vagy a jobb csuklóján. A vállalkozást nagyon régen alapította Frank üknagyapja és továbbadta a család tagjainak, mert szentül hitte, hogy egy vállalkozás csak akkor élheti túl a világ kegyetlen és farkastörvények szerint működő gazdasági állapotait, ha az irányítás mindig a családban marad. Úgy tűnik igaza lett, mert már több hosszú évtizede a Desmond Idő volt a világ egyik legkeresettebb és egyik legjobb minőségű órája.

Karl nagyon jól tudta, hogy akármit is mond fiának arról, hogy próbálja meg elfelejteni, amit a felesége tett – már amenyire lehetséges –, és egész egyszerűen lépjen tovább, tegye azt, amit szeret, amihez ért – zenéljen, írjon új dalokat –, akkor sem tudhatja pontosan, mit érez a fia. Még nem élte át azt amit ő és valószínűleg már nem is fogja. Ezért próbálkozott olyan egyszerű és ésszerű dolgokkal, mint az őszinte beszélgetések, mert gondolta, abból még bármi kisülhet. De Franknek akkor is csak az járt a fejében, hogy senki és semmi sem ér többet az ember életénél. Nem tudta, hogy ez valóban igaz-e, de akkor, abban a pillanatban annyira erősnek és megnyugtatónak hatott, hogy úgy érezte igaz: nem lehet, hogy egy ócska barátért és egy nőért, aki teljesen másmilyen, mint akit megismert, és akiből teljesen kiábrándult már, megölje magát. Pontosabban behajtsa kocsiját a folyóba, ami annyira gonosz. De a dühe annyira erős volt, mint az acél. Elméje képtelen volt megérteni, hogy miért? Miért, amikor annyira szép és jó volt minden. Legalábbis ő annak hitte. Nem értette meg, hogy akit igaz barátjának hitt és Nanda, a leggyönyörűbb nő, élete és szíve választotta, így átverjék. Próbált életben maradni, nem pedig a folyó partján állni kocsiját és azon gondolkodni, hogy menjen-e, vagy ne, próbálta minden erejével kiverni a fejéből a történeteket. De ez csak akkor sikerült, amikor félholtra itta magát. Biztos út a felejtéshez – gondolta –, de ezt sem lehet örökké csinálni. Még a végén nem tudja abbahagyni, bár korábban sem nagyon ivott, szóval úgy gondolta, nem hajlamos az alkoholizmusra. Hitt az idő erejében, hitt abban, hogy az majd mindent megold, és ami nem öli meg, az csak megerősíti. Közhelyek, de minden közhely igaz. Az idő kegyetlen és lassabban telik, mint azt gondolnánk. Mindig ott motoszkál hátul – agyunk legeldugottabb zugában – az a hang, ami azt mondja: „miért?”. Miért én, miért Nanda?

Az alkotói válságról nem is beszélve. Minden hang olyan hamis, pedig a hangszer annyira tökéletes – mondta sokszor Frank. De a dalszövegek vagyis az ihlet, akkor jön a legjobban, amikor nagy a baj. Az elmúlt időszakban pedig nagyon nagy volt a baj, már ami a lelkiállapotát illeti. Jöttek is a szavak, az elkép-

zelt ritmusok és szólamok. Minden kezdett passzolni, minden a helyén volt, de akkor sem volt az igazi. Pedig a hangszer annyira tökéletes. Ekkor jött rá Frank, hogy hiába minden, ha a szív nincs rendben. Ugyanis a szív a hangszer, és ha ott valami nagy gond van, akkor egyszerűen nem lehet összerakni a dolgokat. Minden egyes részlet passzolhat, minden a helyén lehet, de együtt nem fognak megszólalni a hangok. Az egész.

Szinte minden pillanatban jöttek a gondolatok, a szavak, amiket Frank leírt. Annyira termékeny lett azokban az időkben, mint még soha. Minden rosszban van valami jó – egy újabb közhely, amely szintén igaz –, csak sajnós „ez” kellett hozzá.

Egyszer egy hosszan átmulatott éjszaka után – amikor ki-mondta magának, hogy ebből elég –, Frank a fürdőszobában esett össze. Annyira részeg volt, hogy ha nem hány ki mindent magából, akkor soha nem ébred fel. Jött is az inger, de egyszerűen a dolog nem akart összejönni. Lassan letette a fejét a mosdókagyló alá – pont oda sikerült először –, és becsukta a szemét. Az álom gyorsabban jött, mint gondolta. Amikor újra kinyitotta a szemét, már a konyhában volt – fogalma sem volt, mennyi idő telt el azóta –, az órára nézett, az hajnali négy órát mutatott. Egyáltalán nem érdekelt, hogy került ki a fürdőből. Visszafeküdt a földre és aludni próbált. Üres volt a feje, nem gondolt a múltra. Csak mély álomba akart zuhanni. Ez majdnem sikerült is, amikor hangokat kezdett hallani: a másodpercmutató kattogása és egy nő suttogása hangzott egyszerre, aki valamilyen angyalokat hívott magához. „Angyalok angyalok, gyertek értem” – hallotta Frank egyre hangosabban. A hang annyira erős volt, hogy Frank még reggel is emlékezett rá, és leírta mint mindent, amit „méltónak” talált rá. A női hang elhallgatott, lassan és úgy, mint aki nem akar elmenni, de muszáj, mert az élete függ tőle. Az óra hangja viszont nem csillapodott, csak rőtta a képzeletbeli köröket, mint aki az életéért fut. Amikor Frank elméjében az álom és a valóság határa egyre közeledett egymáshoz, hirtelen kinyitotta a szemét és megnézte, mennyit mutat az óra: négy óra volt, de a másodpercmutató megállt. Franket kirázta a hideg, és már kezdte azt hinni, hogy teljesen megőrült. Soha többé nem iszom – mondta ki hangosan –, és felállt, majd felkapcsolta a

villanyt, hogy biztos legyen benne, amit lát. Valóban négy óra volt és állt az óra. Egy ennyire drága időmérő nem állhat meg csak úgy – gondolta –, és hirtelen zavarodottságában kiment a mosdóba. Megmosta az arcát – meggyötört volt, szemei álmosak és fáradtak –, és hosszasan bámulta magát a tükörben. Tekintete üres volt és elkalandozott. Pár percig nézte magát, mire meghallotta az óra ketyegését. Ekkor újra magához tért és kirohant a konyhába, hogy megnézzze, valóban jól hallja-e: valóság volt, az óra járt, már körülbelül tizenöt perce, ugyanis négy óra tizenöt perc volt. Eddig lettem volna kint? – kérdezte magától Frank. Nem tűnt ennyire soknak. Megörültem – gondolta. Valamit tennem kell.

2.

Frank gondolatai most már tisztábbak voltak. Már tudta, hogy nem akar öngyilkos lenni. Nem ér annyit az a nő és jó barátja, különben is annyi mindent nem próbáltam még. Ezekre és hasonló dolgokra gondolt, amikor eszébe jutott egy nagyon régi ismerőse, Evelin. Annyira régen látta már, hogy az sem biztos, hogy megismerné. De amire tisztán emlékszik Frank, az hogy mennyire jó hatással volt rá azokban az időkben. Sok mindent megbeszéltek akkoriban, még a házassága előtt. Nanda soha nem szerette igazán, és talán féltékeny is volt, de igazából semmi oka nem volt rá. Evelin „beszélte” rá Franket a házasságra, hogy az mennyire szép dolog, főleg a mai világban, amikor már senki sem akar házasságot és a vele járó kisebb-nagyobb galibákat. A gyerekekről nem is beszélve. Szóval azokban az időkben Evelin volt Frank legjobb barátja – barátnője –, bármikor számíthatott rá, és amiről talán egyikőjük sem tudott: óriási hatással voltak egymásra. Hogy gondoltak-e úgy egymásra, mint férfi és nő? Természetesen igen. Ennek a legfőbb oka az volt, hogy sem Frank és sem Evelin nem hitt abban, hogy férfi és nő között lehet barátság, de különös és rendkívül érdekes módon soha

nem tett semmiféle célzást egyikőjük sem ebben az irányban. Ez már örök rejtély marad – gondolta Frank –, ott a kocsiban, a halál árnyékában. Meg kell keresnem, csak ez járt a fejében. De hogy miért, és mit mondana neki, arról fogalma sem volt, csak azt tudta, hogy az egyetlen ember, aki segíthet neki ebben a nagyon nehéz időszakban, az Evelin.

Eszébe jutott egy régi beszélgetésük. Akkoriban nagyon sokat társalogtak, sétával egybekötve. Egy telefon és máris egymásra találtak, nem kellett szavak, elég volt a tekintet, egy pillantás, és máris tudták, mi a baj.

Valamikor régebben, Frank nagyon csúnyán összeveszett Nandával. A szokásos apró butaságokról volt szó, de ahogy az lenni szokott, a bolhából elefánt lett. Jöttek az ajtócsapkodások, az őrült kiabálások és a „tűnj el innen”, a „soha többé nem akarlak látni”. Ez eltartott egy darabig, amikor Frank fogta magát és elment otthonról. Felhívta Evelint, hogy beszélniük kell, és ő azonnal tudta, hogy gond van. Hogy mekkora és milyen, azt nem, csak azt, hogy van. Soha nem mondott nemet és Frank sem, ha fordítva történtek a dolgok. Nanda is tudta, hogy ha Evelinről van szó, akkor nem kell balhét csapnia, mert teljesen felesleges. Tehát most is, mint mindig, felhívta Evelint:

– Szia Frank! – vágott a szavába Evelin, és azzal a gyönyörű hangjával, máris a howlétéről érdeklődött.

– Szia Evi, – köszönt kissé idegesen Frank –, találkozoznunk kell. Ráérsz?

– Persze, rád mindig van időm, – felelte Evelin –, tíz perc és ott vagyok.

– Köszönöm.

– Rendben – mondta Evelin –, akkor nemsokára találkozunk. Igyekezzem, tudod.

– Igen, tudom.

– Akkor szia.

– Szia.

Mindketten mosolyogtak, miután letették a telefont, és az agyuk legeldugottabb zugában ott volt az a gondolat, hogy